

CIVIL MISCELLANEOUS

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਐਸ.ਐਸ.ਦੁਲਤ ਅਤੇ ਪ੍ਰੋਮ ਚੰਦ ਪੰਡਿਤ, ਜੇ.ਜੇ.

ਗੁਰੂ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, -ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 690 ਓਫ 1961,

ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ (1953 ਦਾ X)

ਸੈਕਸ਼ਨ 12(1)-"ਕਸਟਮਰੀ ਕਿਰਾਇਆ" ਦਾ ਮਤਲਬ-ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ-ਕੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਰਿਵਾਜੀ ਕਿਰਾਇਆ ਬਣ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਸੈਕਸ਼ਨ 9 ਅਤੇ 14-ਏ-ਇਲਾਜ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਹਨ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ.

ਹੇਲਡ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਜ਼ ਐਕਟ, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ 'ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਏ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ, ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਫਸਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਜ਼ਮੀਂਦਾਰਾਂ ਨੂੰ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਜ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। . 1908 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ 1962 ਵਿੱਚ ਵਾਜਬ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ 'ਕਸਟਮਰੀ ਕਿਰਾਇਆ' ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1908 ਤੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ 'ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਇਆ' ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਜ਼ਿਮੀਂਦਾਰ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਫ਼ਸਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਹੇਲਡ, ਕਿਰਾਇਆ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਇਆ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਪੰਜਾਬ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ। ਐਕਟ, 1953, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1)(vii) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਮਝੌਤਾ, ਉਹ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14-ਏ(ii) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਓ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਹਨ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ 1958 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰ. 6 ਅਤੇ 1953 ਦੇ ਐਕਟ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਨੂੰ ਗੈਰ-ਸੰਵਿਧਾਨਕ, ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਾਰ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਢੁਕਵਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਐਫ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ ਅਤੇ ਕੇ.ਸੀ. ਨਾਇਰ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਨ.ਐਲ. ਸਲੂਜਾ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਪੰਡਿਤ, ਜ.-ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗੁਰੂ ਅਮਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1, ਅਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਜਲੰਧਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 2, ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ (ਸਪੈਸ਼ਲ ਚਾਰਜਿਜ਼) ਐਕਟ (1958 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 6) ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਕਿਉਰਿਟੀ ਆਫ ਲੈਂਡ ਟੈਨਿਊਰਸ ਐਕਟ (1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 10) ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਪਿੰਡ ਕਰਤਾਰਪੁਰ, ਧੀਰਪੁਰ, ਸ਼ਿਵਦਾਸਪੁਰ, ਰਾਮਸਿੰਘਪੁਰਾ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਇਦਾਦ ਹੈ। ਚੱਕ ਰਾਮਸਿੰਘਪੁਰ ਪੁਰਾ, ਮੀਰ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਦਿਆਲਪੁਰ ਜਿਲ੍ਹਾ ਜਲੰਧਰ। ਉਸ ਦਾ ਕੁੱਲ ਰਕਬਾ 34,522 ਕਨਾਲ 2 ਮਰਲੇ ਹੈ। ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਵੱਡਾ ਹਿੱਸਾ, ਯਾਨੀ ਕਿ 27,768 ਕਨਾਲ 17 ਮਰਲੇ ਇਕੱਲੇ ਪਿੰਡ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਹੈ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਵਿੱਚ 18,496 ਕਨਾਲ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਕੋਲ ਹੈ, 7,604 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 5 ਮਰਲੇ ਬੰਜਰ, 929 ਕਨਾਲ ਅਤੇ 7 ਮਰਲੇ ਇੱਕ ਬਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਜ਼ਮੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਖੇਤ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ 1908 ਤੋਂ 1922 ਅਤੇ 1928 ਤੋਂ 1952 ਤੱਕ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਅਧੀਨ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ, ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕਿਰਾਇਆ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਜੋ ਸੀ. ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਮੈਨੇਜਰ ਵੱਲੋਂ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿਰਾਇਆ ਨਕਦੀ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਰੇਟਾਂ 'ਤੇ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ 1908 ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਤੈਅ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਜ ਤੱਕ ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਕਿਰਾਇਆ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮ ਉਪਜ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਵਾਧਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। 1954 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਐਕਟ ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ (ਸਰਚਾਰਜ) ਐਕਟ (1954 ਦਾ ਐਕਟ 36) ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਸਾਲ 1953-54 ਦੀ ਹਾੜੀ ਦੀ ਵਾਢੀ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ 'ਤੇ ਸਰਚਾਰਜ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। 1958 ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ (ਸਪੈਸ਼ਲ ਚਾਰਜਿਜ਼) ਐਕਟ (1958 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 6) ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜ਼ਮੀਨ

ਮਾਲਕ, ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ। 50 ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1954 ਦੇ 36 ਦੇ ਤਹਿਤ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਸਰਚਾਰਜ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ, ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਅਦਾ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜੋ ਕਿ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲੀਆ ਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। 1,000 ਸਾਲਾਨਾ, ਇਸ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਈ) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ, ਸਰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਥਾਨਕ ਦਰਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਹਾੜੀ 1958 ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1960 ਤੱਕ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਬਾਰੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮੰਗ ਸੀ. 65,573.39 nP., ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਸੀ। 38,480.96 nP. ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦਾ ਘਾਟਾ ਪੈ ਰਿਹਾ ਸੀ। 27,092.43 nP., ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 'D' ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਆ, ਸਥਾਨਕ ਦਰਾਂ ਅਤੇ ਸਰਚਾਰਜ ਦਾ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਬਕਾਏ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। 21 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1958 ਦੇ 6 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ। 49,031.98 ਐੱਨ.ਪੀ., ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਮਾਲ ਅਧਿਕਾਰੀ ਤੋਂ ਹਾੜੀ 1958 ਤੋਂ 1960 ਤੱਕ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਵਜੋਂ ਇਸ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਵਸੂਲ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਧਮਕੀਆਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਆਪਣੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਜ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਵੀ ਕਿਰਾਏ ਵਜੋਂ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਪਰ, ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ. ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਕਾਰਨ ਮੌਜੂਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਨੇ ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਜਾਇਦਾਦ 1908 ਤੋਂ 1923 ਅਤੇ ਫਿਰ 1929 ਤੋਂ 1951 ਤੱਕ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਅਧੀਨ ਰਹੀ। ਕਿਰਾਇਆ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਡਿਊਟੀਆਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ

ਸੀ, ਉਹ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 24 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਸੁਪਰਡੈਸ ਤੋਂ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੋ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਾਗੂ ਰਹੇ, ਉਹ ਮਾਲ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਏ ਨੁਕਸਾਨ ਸਬੰਧੀ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅੰਕੜੇ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਹੀ ਸਨ। ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਥੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸਵੈ-ਕਾਸ਼ਤ ਅਧੀਨ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਇੱਕ ਬਾਗ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨੂੰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਆਪਣੇ ਅੰਕੜੇ ਵੀ ਦਿੱਤੇ, ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਰਤਾਰਪੁਰ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਨੁਕਸਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨੁਕਸਾਨ ਤੋਂ ਕਾਫੀ ਘੱਟ ਸੀ। ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10, 1953 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 6, 1958 ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੱਲਦੀ ਹੈ, ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੈਧ ਸਨ-

“ਸੈਕਸ਼ਨ 12(1) ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1887 (1887 ਦਾ ਐਕਟ XVIII), ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮਝੌਤੇ ਜਾਂ ਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਅਧਿਕਤਮ ਕਿਰਾਇਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਫਸਲ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਇਆ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਘੱਟ ਹੈ, ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਇਆ ਅਜਿਹੇ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਗਣਨਾ ਵਿੱਚ ਵੱਧ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ, ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਹਿੱਸਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਜਾਂ ਸਹੂਲਤਾਂ ਲਈ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।”

"1958 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 6 ਦੀ ਧਾਰਾ 3. 1957-58 ਦੀ ਹਾੜੀ ਦੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ ਜਾਂ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਐਕਟ ਧਾਰਾ 1 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਲੈਂਡ ਰੈਵੇਨਿਊ ਐਕਟ, 1887 (1887 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. XVII) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਸਿੱਧੀ, ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਜਿਹੀ ਵਾਢੀ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾਲ, ਹਰੇਕ ਜ਼ਮੀਨ ਮਾਲਕ ਜੋ ਪੰਜਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲੀਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੁਪਏ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈਆਂ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਣਗੇ।"

[ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਸ਼ਡਿਊਲਰ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ। ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੁਆਰਾ ਭੂਮੀ ਮਾਲੀਏ, ਸਥਾਨਕ ਦਰਾਂ, ਸਰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਰਕਮ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਗਈ ਹੈ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਾਰੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਲਗਭਗ ਨਿਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ, 1953 ਦੇ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਸਲ ਦਾ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਹਿੱਸਾ ਜਾਂ ਇਸਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਰਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਇਆ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਸੀ। 0-4-0 ਤੋਂ ਮੁੜ. 1 ਪ੍ਰਤੀ ਕਨਾਲ ਬਰਾਨੀ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਰੁ. 2 ਤੋਂ ਰੁ. ਚਾਹੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ 3 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਕਨਾਲ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ 1908 ਤੋਂ ਇਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਜਾਇਦਾਦ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਵਕੀਲ ਨੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਸਦਾ ਮੁਵੱਕਿਲ ਫਸਲ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਕੀਮਤ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨ, ਸਥਾਨਕ ਦਰਾਂ, ਸਰਚਾਰਜ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਚਾਰਜ ਦੀ ਰਕਮ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਆਮਦਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਅਣਗਹਿਲੀ ਵਾਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ।

ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਵਿੱਚ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ 1908 ਵਿੱਚ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਤੀ,

1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 10 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿਵਾਇਤੀ ਕਿਰਾਇਆ ਬਣ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਕਸਟਮਰੀ ਕਿਰਾਇਆ' ਫਸਲ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਜੋ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਪਿੰਡ ਜਾਂ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਕਸਟਮ ਦੁਆਰਾ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਜ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹਮੇਸ਼ਾ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਉਪਜ ਦੀ ਕੀਮਤ ਸਾਲ ਦਰ ਸਾਲ ਬਦਲਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। . 1908 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ 1962 ਵਿੱਚ ਵਾਜ਼ਬ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਵਸਤੂਆਂ ਦੀਆਂ ਕੀਮਤਾਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ 'ਕਸਟਮਰੀ ਕਿਰਾਇਆ' ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਕੋਰਟ ਆਫ ਵਾਰਡਜ਼ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਨੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਨਕਦ ਕਿਰਾਇਆ, ਜੋ ਕਿ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਲ 1908 ਤੋਂ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਪ੍ਰੰਪਰਾਗਤ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਜ਼ਿੰਮੀਂਦਾਰ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਕਿਰਾਇਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਫਸਲ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਆਫ 1953 ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਟੈਨੈਸੀ ਐਕਟ (1887 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ: 16) ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਾਏ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਿਰਾਇਆ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਦੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 9(1)(vii) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਸੁਝਾਏ ਗਏ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਕੱਢਣ ਲਈ

ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 14-ਏ(i) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 14-ਏ(ii) ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਧੇ ਹੋਏ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਬਕਾਏ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਹਾਇਕ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਾਓ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਕਿਰਾਏਦਾਰੀ ਐਕਟ, 1987 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਿਰਾਏਦਾਰ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 42 ਅਤੇ 45 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣਾ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਤੋਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਫਸਲ ਦੇ ਇੱਕ ਤਿਹਾਈ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਮੁੱਲ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਵਧਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਿਖਿਆਰਥੀ ਵਕੀਲ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 10 ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਵਧਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਅਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸਨ।

ਮੈਂ ਜੋ ਕਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਐਸ.ਐਸ. ਦੁਲਟ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮਨਦੀਪ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)